

Hư, Phi Lễ Vật Thị

Contents

Hư, Phi Lễ Vật Thị	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11

Hư, Phi Lễ Vật Thị

Giới thiệu

Khi nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì rượu của Kim Tại Trung Duẫn Hạo anh chính là không kiềm chế được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-phi-le-vat-thi>

1. Chương 1

– Hôm nay thế nào lại về trễ như vậy? Em đi đâu?- Duẫn Hạo hắc nghiêm mặt, nhìn người mới vừa bước vào cửa, một thân toàn mùi rượu đích thị là Kim Tại Trung.

– Em uống rượu sao? Đã uống cùng ai?

Vì say rượu nên tinh thần Tại Trung giống như trẻ con, cứ cười khúc khích. Tiến lại phía trước ôm lấy thắt lưng Duẫn Hạo, Tại Trung ngẩng đầu lên híp nửa mắt lại, tỏ vẻ làm nũng mà nói

– Duẫn Hạo, anh mất hứng?

Nhìn Kim Tại Trung ba giờ sáng mới về tới nhà, trên người còn toàn mùi rượu, bản thân anh có thể vui vẻ sao?

Khuôn mặt Tại Trung, hồng đặc lợi hại, môi cũng khép hờ, phỉếm trứ phần hồng sáng bóng. Điểm chết người chính là, cậu hay có thói quen dùng chính đầu lưỡi mình liếm liếm môi một cách mờ ám. Đặc biệt vào

lúc này, khiến cho người khác không thể ngừng việc tưởng tượng vô hạn.

Yêu tinh, đích thị là một tiểu yêu tinh.

Nhưng yêu tinh này, không biết có bao nhiêu hình dạng mà làm cho anh có mấy ý nghĩ kỳ quái. Cũng không biết yêu tinh này cùng người nào, là nam nhân hay nữ nhân, bên ngoài uống rượu đến giờ này mới về. Chịt đưng, chính là muốn tìm cách đem yêu tinh này mà nuốt thẳng vào trong bụng, cho nên liền đẩy Tại Trung ra.

Cái đẩy đó khiến cho Tại Trung vốn không có chỗ dựa, thoáng cái liền ngồi ngay trên mặt đất. Sàn nhà lạnh, không khỏi khiến Tại Trung rung mình một cái. Cậu ngẩng đầu lên một lần nữa, cười lạnh nhìn Duẩn Hạo.

– Không phải là đã trở về muộn sao? Anh có cần phải như vậy không?

Tại Trung vẫn vậy ngồi trên sàn nhà lạnh buốt, lại không có ý định đứng lên, tiếp tục nhìn thẳng vào Duẩn Hạo.

– Anh đừng nói với em, biểu hiện hiện tại của anh là ghen tuông à? Em cùng người nào ra ngoài, không cần phải...nhất nhất đều báo cáo cho anh. Cái gì cũng không biết, rồi lại như người ăn giấm chua, anh có đúng hay không cảm thấy quá nhàm chán?

Duẩn Hạo căn bản không có nghĩ sẽ đem Tại Trung đẩy xuống đất, vốn định vào điu cậu đứng dậy nhưng lại chứng kiến Tại Trung lạnh lùng cầu nhàu nhạo báng như vậy, tâm liền ngạnh lên.

Ghen? Không sai, chính bản thân hay ăn giấm chua như vậy đấy, thế nào?

Vốn định nhân lúc Xương Mân, Tuấn Tú, Hữu Thiên không có ở đây, Duẩn Hạo sẽ cùng Tại Trung có thể giới riêng cho cả hai. Nhưng ý nghĩ đó lại vì việc về trễ của Tại Trung mà tan biến.

Đi đến trước mặt Tại Trung, Duẩn Hạo kéo cổ áo sơ mi của cậu lên, không để ý tới việc cậu phản kháng, liền đem cậu đến chỗ tắm gương thật to trong phòng khách, bắt cậu phải nhìn chính hình ảnh mình trong gương.

– Nhìn bộ dạng của em bây giờ đi, nhìn cả vẻ mặt đó nữa. Em đừng nói với anh, em hiện tại thanh khiết ra sao.

Gương mặt của Tại Trung trong gương vẫn đứng lên mặt tự nhiên, áo sơ mi vì bị lực lớn của Duẩn Hạo kéo đi nên mất mấy cái khuy. Cổ áo cũng bị mở rộng ra, khiến cho hai điểm phẫn hồng trên cơ thể thoát trần thoát hiện. Trên thân thể trắng muốt, còn có thể thấy mấy vết tích nhàn nhạt vì mấy ngày trước cùng Duẩn Hạo thân thiết mà lưu lại. Đối với bản thân mình như vậy, Tại Trung xấu hổ không ngớt. Cuối cùng, so với khi toàn thân lửa thề, lại càng không dám nhìn thẳng thân thể của chính mình.

Chuyển tầm mắt trên người mình để đối mặt với Duẩn Hạo, Tại Trung không rõ tu trong mắt anh. Là anh ghét lần về trễ này của cậu, là anh ghét bộ dạng hiện tại của cậu hay là vì không biết cậu cùng ai ra ngoài?

– Nói, em cùng ai ra ngoài? – Duẩn Hạo đem lưng Tại Trung xoay về trước mặt mình, lạnh lùng hỏi.

– Không cần phải...nói cho anh.

– Không cần phải...? Anh ngược lại sẽ cho em xem xem anh có quyền được biết hay không.

Lời Tại Trung nói đã chọc giận Duẩn Hạo. Duẩn Hạo rất ghét chuyện nói quyền lợi như vậy. Hai người ở cùng một chỗ, vốn là: Nếu em muốn, anh sẽ sẵn lòng. Nhưng nghe trong lời nói của Tại Trung có vẻ như chính anh không có quyền hạn gì, Duẩn Hạo càng lúc càng phát cáu lên.

Hai người bí mật gặp gỡ, thậm chí ngay cả thân mật cũng không lén lút. Tình cảm lưu luyến như vậy, tất nhiên sẽ khó được người khác tán thành.

Dù vậy, hai người trong những lúc không có ai vẫn luôn liên tục nói “Anh yêu em/ Em yêu anh”, cử chỉ thân mật cũng không biết ít nhiều bao nhiêu. Cả Duẩn Hạo và Tại Trung đều biết rằng tình cảm của mình nhiều đến nỗi không thể chối bỏ được. Cho nên, hai người tận lực không để cho đối phương phải gánh vác, không cho đối phương quá nhiều trách nhiệm.

Nhưng ngày hôm nay, Duẩn Hạo lại làm mẫm lên chuyện quyền hạn của mình.

Quần áo của Tại Trung đã bị xé hỏng, Duẩn Hạo liền nắm lấy tay Tại Trung, ném cậu lên trên sofa.

Từ trước đến nay, trong số mọi người, Duẩn Hạo vẫn là người khỏe nhất. Nhưng cũng vì cái khí lực này khiến cho cổ tay trắng nõn của Tại Trung hiện lên mấy vết trầy đỏ đỏ.

Kéo quần áo Tại Trung xuống, Duẩn Hạo đưa tay cậu ra sau dùng y phục trói lại. Tay bị kẹp ra phía sau người rất đau, khiến Tại Trung dù có say rượu cũng tỉnh táo lại đôi chút, mắt lờm lờm nam nhân trước mặt. Hai chân vẫn còn tự do nên cứ liên tục đạp giầy, ngăn cản không cho Duẩn Hạo tới gần.

– Hành động này của em là yêu thương nhưng nhớ hay là muốn từ chối tiếp đón dự vọng? – Cầm lấy chân Tại Trung, nhìn cậu liên tục giầy dựa trên sofa, Duẩn Hạo cười khẩy.

– Hay là em bên ngoài cũng có loại biểu tình này với nam nhân khác?

Lời Duẩn Hạo nói khiến Tại Trung liền nổi dậy phản kháng càng mãnh liệt, trong miệng không ngừng la hét

– Hỗn đản, buông!

Buông ra?

Làm sao có thể!

– Em không phải nói anh không có quyền hạn sao? Hiện tại anh sẽ cho em thấy anh thực sự có đúng hay không không có quyền hạn.

Dùng thân thể ngăn chặn Tại Trung, tay phải cởi dây lưng trên cái eo nhỏ của cậu, Duẩn Hạo không thèm để ý đến thanh âm chửi bới bên tai. Cuối cùng, quần dài cùng dây lưng của cậu đều bị kéo xuống dưới.

Cảm nhận trên người không mặc quần áo khiến Tại Trung thấy không thoải mái. Tuy rằng trước đây đã cùng Duẩn Hạo làm rất nhiều lần, nhưng cậu bây giờ lại cảm thấy khó chịu. Nghiêng người cuộn lại thân thể của mình, Tại Trung nguyên căn muốn tránh ánh mắt của Duẩn Hạo, xoay người nhìn thẳng vào góc phòng tối. Thân thể Tại Trung rất trắng, làn da trắng muốt ấy lại càng nổi bật hơn dưới ánh đèn mập mờ. Duẩn Hạo mê luyến thân thể Tại Trung, cũng mê luyến cái ánh mắt mê ly của cậu lúc đạt đến cao trào.

Và cũng vì đắm chìm vào tình yêu với nam nhân này, nên mọi hình dạng biểu cảm của cậu đều khiến cho Duẩn Hạo say mê.

Tách hai chân Tại Trung ra, Duẩn Hạo đem thân mình đứng giữa hai chân cậu. Xoay đầu cậu lại để nhìn thẳng vào mắt mình, Duẩn Hạo lên tiếng.

– Rốt cuộc là em cùng ai ra ngoài?

Tại Trung không nói tiếng nào. Dù bị ép buộc phải nhìn thẳng Duẩn Hạo, nhưng trong mắt cậu vẫn hiện lên tính ngang ngược như cũ.

Đúng! Đây mới là Kim Tại Trung, là Kim Tại Trung mà Trịnh Duẩn Hạo yêu. Duẩn Hạo yêu thích Tại Trung, cũng chính là vì yêu thích sự ngang ngược của cậu. Nhưng hiện tại, sự ngang ngược này, vào lúc này đây lại dùng ở chính trên người cậu.

– Không nói có phải không? Duẩn Hạo cười lạnh nhìn Tại Trung, nghĩ thầm: “Em không nói thì đừng trách anh dã man. Anh luôn luôn có biện pháp bắt em phải nói ra.”

Cởi khóa quần của chính mình, Duẩn Hạo lấy ra nửa phần thân cương lên vì hành động yêu mị vô thức của Tại Trung lúc này, bắt đầu ma sát khắp nơi vào đùi trong của cậu.

Làn da mịn màng, vì bị sự ma sát gần như thô lỗ của Duẩn Hạo mà biến hồng. Động tác của anh mặc tho bạo nhưng lại làm cho vị trí mẫn cảm của cậu bị kích thích, bất giác liền cau mày phát ra thanh âm thổ gấp nhẹ nhẹ.

Nếu chỉ riêng ma sát thì vô pháp có thể làm Duẩn Hạo hoàn toàn cương cứng. Nhưng khuôn mặt phiếm hồng của Tại Trung, thanh âm hỗn hển thổ gấp của cậu, cái miệng nhỏ nhắn khép hờ, biểu tình kiềm chế lại chính là chất phụ gia làm tăng ham muốn *** trong Duẩn Hạo.

Khi phần thân dưới hoàn toàn cương lên, Duẩn Hạo lần thứ hai bắt đầu hỏi Tại Trung về vấn đề trước đó, nhưng cái anh nhận được cũng chỉ là câu trả lời im lặng.

Vỗ vỗ vào chân Tại Trung, thanh âm vang lên khiến cho căn phòng yên tĩnh trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết.

– Anh muốn xem, ở đây ngoại trừ anh ra, còn có ai khác tiến vào hay không.

Vừa nói, Duẩn Hạo vừa đem hai ngón tay luồn vào hậu huyệt của Tại Trung, liên tục khuấy động nội bích. Nội bích khô khốc thành linh bị tấn công liên tục như thế, khiến Tại Trung khẽ nhăn mặt. Hai ngón tay liên biến thành bốn, động chạm vào bên trong hậu huyệt càng lúc càng sâu.

Mãi cho đến khi Duẩn Hạo xác nhận, bên trong thân thể Tại Trung không có vết tích của người khác mới đưa ngón tay bên trong thân thể cậu ra.

Sự kiểm tra đó của Duẩn Hạo khiến Tại Trung cảm thấy nhục nhã vô cùng. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc Duẩn Hạo không tin mình. Cậu là ai? Là người sẽ tùy tiện cùng người khác lên giường sao? Với ý nghĩ như vậy, Tại Trung khổ sở đau lòng đứng lên.

Duẩn Hạo đem phần thân đã đứng dậy của mình, nhắm vào ngay tiểu huyệt phía sau của cậu mà toàn bộ tiến vào sâu bên trong.

Tại Trung nguyên lai ánh mắt đã mang vẻ không chịu khuất phục, nhưng lần này lại cảm thấy hoảng loạn, liền hét lớn.

– Trịnh Duẩn Hạo, anh muốn làm thì phải mang mũ vào.

Hai người từ trước đến nay, mỗi lần làm chuyện đó đều mang áo mưa để đảm bảo. Nhưng hiện tại, Duẩn Hạo không biết đi ra sao, cứ nhiên không mang áo mưa, trực tiếp tiến vào bên trong. Điều này khiến cho Tại Trung không thể tiếp tục trầm mặc.

– Vậy em có nói hay không? – Uy hiếp Tại Trung đang hoảng hốt rối loạn, Duẩn Hạo chờ câu trả lời của cậu.

– ...

– Em nói

Tốt, cuối cùng chú dê con cũng đã thỏa hiệp.

– Là ai?

– Eru...

2. Chương 2

– Eru?

Khuôn mặt Duẩn Hạo càng lúc càng tối hơn.

Trịnh Duẩn Hạo nào đâu phải người mù. Ở lễ trao giải thưởng lần trước, Eru ôm Tại Trung vào ***g ngực, bắt chước theo động tác ‘chính – phản hợp lại’. Eru luôn nhất nhất muốn ôm Tại Trung, ý nghĩ đó, Duẩn Hạo trong mắt nhìn ra. Nhiều lần anh nói cậu hãy tránh xa Eru một chút, nhưng Tại Trung này đã đem lời nói của anh làm cái gì chứ?

Nhìn bộ dạng của cậu bây giờ, khuôn mặt ửng hồng, mí mắt ướt át, môi nhỏ phần hồng nửa khép hờ. Yêu tinh này là không biết hay thật sự không biết, nam nhân như vậy không biết có bao nhiêu nguy hiểm. Tuy rằng không phải ai ai đối với đồng tính cũng đều cảm thấy hứng thú, nhưng không thể nói như vậy đối với yêu

mị quá lớn phát ra từ cậu. Nếu như đem Eru đổi lại là mình, sợ rằng chính mình sẽ sớm không thể chịu đựng nổi, căn bản không cho Tại Trung đi tới rồi lại trở về dễ dàng như vậy.

– Là Eru a – Duẩn Hạo hừ lạnh một tiếng, vẫn duy trì động tác đi tới.

Đem thân dưới lần thứ hai nhắm ngay vào tiểu huyết của Tại Trung, hoàn toàn không để nó khô khốc như thế nào, một mực tiến thẳng vào bên trong.

– Anh hẳn là đã nói qua với em đừng quá thân thiết với tên Eru kia, em đem lời nói của anh đi đâu rồi a?

– Trịnh Duẩn Hạo, anh điên rồi!

Tại Trung mở mắt thật to, không thể tin được Duẩn Hạo cứ nhiên lấy điều đó ra để phản kháng. Cậu hét to lên, yêu cầu Duẩn Hạo phải lý khai thân thể của mình. Nhưng Duẩn Hạo hình như không có để ý, vẫn đem phân thân cực đại thẳng tiến vào tiểu huyết dưới thân.

Đau, đau quá, thân thể như bị xé rách. Tiểu huyết không có được bơi trơn qua, lại bị Duẩn Hạo thô lỗ đối xử. Nổi thống khổ như vậy, là do nhiều lần quan hệ trước kia, Tại Trung chưa bao giờ trải nghiệm qua sự tiếp cận thô bạo của Duẩn Hạo. Cậu nghĩ có đúng hay không bản thân mình sẽ bị anh phá nát. Cảm giác không dùng mũ mới là cảm giác chân thật nhất của Duẩn Hạo.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người làm tình mà không có vật ngăn cách, rất dễ chịu. Thân dưới vận động ra vào ổ mật huyết của Tại Trung, Duẩn Hạo đem hai chân cậu vắt cong lại, mỗi lần lại tiến vào một chút, đem linh hồn của chính mình đánh bay.

– Đau... Đau quá...

Tại Trung đau đến thống khổ kêu to, yêu cầu Duẩn Hạo dừng lại. Nhưng anh dường như không có nghe thấy, chỉ khép hờ hai mắt mà hưởng thụ. Tâm tình Tại Trung bắt đầu khổ sở, chính mình kêu đau mà Duẩn Hạo cũng không để ý sao? Lẽ nào loại quan hệ *** này khiến cho anh thoải mái? – Dừng...dừng lại... – Tại Trung đã không còn khí lực mà hô to, chỉ có thể lẩm bẩm hô dừng.

Thân thể theo thói quen nhiều lần làm chuyện đó cùng Duẩn Hạo bắt đầu chậm rãi nổi lên cảm giác. Đáng ghét, loại cảm giác này đích thị đáng ghét. Rõ ràng là cậu bị ép buộc làm loại chuyện này, nhưng vì sao thân thể đối với Duẩn Hạo lại nổi lên phản ứng.

Phải chăng chính mình là kẻ tiện vẫn chịu được ngược cuồng? Rành rành bị Duẩn Hạo đối đãi thô bạo, nhưng tại sao thân dưới lại dần dần cương lên?

– Ân...ân...Dừng... – Tại Trung không theo kịp nhịp đẩy của Duẩn Hạo, chỉ biết nương thân thể mình theo từng lần sóng tấn công dữ dội của anh.

Đem Tại Trung từ trên sofa kéo lại, phân thân vẫn như cũ đâm sâu vào thân thể Tại Trung, bắt cậu khóa gối ở trên chính người mình.

– Ân... – Tại Trung thở dài, chịu đựng thân dưới của Duẩn Hạo càng ngày càng tiến sâu vào trong cơ thể mình.

Thật sâu, thật kịch liệt... Những lần làm tình của hai người trước đây đều rất ôn nhu, kịch liệt như vậy thì chưa từng có. Duẩn Hạo vì luôn sợ mình làm Tại Trung tổn thương nên trước khi làm cũng đều chuẩn bị “công tác” thật kỹ, khiến cậu thấy thoải mái. Nhưng mà hiện tại, Duẩn Hạo, anh không nhớ rõ mình đã từng dịu dàng như vậy sao?

Khuôn mặt Tại Trung càng lúc càng đỏ hơn, mi mắt ướt át như đang muốn khóc. Môi hồng mọng manh liên chuyển thành sắc thẫm vì bị răng ai cắn vào, giọng nói nỉ non trong miệng lại càng kích thích Duẩn Hạo. Kéo đầu Tại Trung xuống, Duẩn Hạo vẫn hung hăng trụ trên đôi môi nhỏ của yêu tinh, dùng đầu lưỡi mình hòa tan mà không kịp nuốt vào thanh âm líu ríu kia. Dịch thể chảy dọc trên điểm phần hồng trước ngực cậu lấp lánh thành sợi chỉ bạc. Bầu không khí nơi đây lại càng hiện rõ tình sắc.

Tại Trung lúc này quá mức mê người. Có thể ngay cả cậu cũng không thể biết biểu cảm của chính mình hiện tại lại mê người đến vậy. “Biểu cảm quyến rũ chỉ thuộc về mình, đúng vậy, chỉ thuộc về riêng mình.” – Duẩn Hạo thầm nghĩ, đem phân thân phía dưới cố sức hướng về phía trước không ngừng.

– Ân...ân...- Không chỉ tiểu huyết dưới thân bị Duẩn Hạo ma sát ngày càng mãnh liệt, mà miệng cũng bị anh chiếm lấy, Tại Trung không thể cất tiếng, chỉ có thể nức nở trong nghẹn ngào.

Điểm mẫn cảm trên người đều bị kích thích khiến Tại Trung toàn thân run rẩy.

Buông tha cho đôi môi bé nhỏ, Duẩn Hạo trượt nụ hôn xuống nhũ tiêm trước ngực đã dính đầy nước bọt của Tại Trung khê cắn vào. Một tay xoa xoa núm vú bên kia, một tay thì đưa ngón phân thân bên dưới của cậu. Khuyên ngực bị mân mê, rõ ràng là cảm giác đau nhức, nhưng không hiểu sao hai điểm phần hồng toàn bộ dựng đứng lên. Bộ ngực vô thức không kiềm chế được lại càng hướng về phía trước để Duẩn Hạo mút mát thật nhiều. – Ân...buông tay...

Tại Trung những tưởng sẽ dùng thân thể để ngăn cản việc Duẩn Hạo chơi đùa với khuyên ngực của mình, nhưng bất đắc dĩ cánh tay lại bị trói ở phía sau người.

Vốn dĩ cảm giác nhận thức được đích thị là đau đớn, nhưng không hiểu sao lại xuất hiện khoái cảm, khoái cảm này lại khiến cho thân thể run rẩy lên. Tại Trung xấu hổ không dám đưa mắt nhìn Duẩn Hạo, nhưng lại không thể bỏ qua cảm giác do chỗ mẫn cảm trên cơ thể mang đến.

Duẩn Hạo ngẩng mặt lên, nhìn về phía biểu cảm của Tại Trung. Anh đưa tay ôm lấy đầu cậu để cậu có thể thấy được ánh mắt mình. Duẩn Hạo muốn cho yêu tinh này biết rằng: trong mắt anh chỉ có tiểu mỹ nhân cậu.

Động tác của phân thân hướng về động huyết nhỏ bỗng dừng lại, chỉ còn lại tiếng thở dốc anh và cậu.

– Có còn trở về trẻ như vậy nữa không?

– Có còn nói anh không có quyền hạn gì nữa không? – Duẩn Hạo bộc lộ quan điểm của bản thân, ép buộc Tại Trung phải khuất phục.

Tại Trung bị khoái cảm giày vò, e rằng cũng không thể tự thân suy xét. Nhìn ánh mắt mơ màng ấy có thể thấy được cậu căn bản không có tập trung tư tưởng. Duẩn Hạo cố sức nheo nheo khuôn mặt đáng yêu, phần thân phía dưới lại mãnh liệt nhích về phía trước một chút. Cũng chỉ là tiến vào một chút, khiến Tại Trung chậm chạp đưa mắt nhìn về khuôn mặt Duẩn Hạo.

– Ân...Anh...Anh nói cái gì? – Cậu hoàn toàn nghĩ không ra điều Duẩn Hạo vừa nói là cái gì, chỉ thấy Duẩn Hạo nhìn mình mê muội mà nở nụ cười.

– Hiện tại đang chìm đắm ở bên trong, em căn bản không phân biệt được lời anh nói là giả? – Duẩn Hạo dùng ngữ khí đùa đùa Tại Trung, hoàn toàn không còn tức giận như ban đầu nữa.

– Anh... – Lời Duẩn Hạo nói khiến Tại Trung thoáng tỉnh táo lại. Duẩn Hạo được lợi rồi mà còn khoe ta đây là người thông minh. Đối lại bình thường, Tại Trung nhất định sẽ cắn anh.

– Anh là hỏi em, từ nay sẽ không trở về muộn như vậy nữa? Sẽ không cùng nam nhân khác uống rượu muộn đến giờ nữa? Sẽ không còn nói anh không còn quyền để biết nữa a?

– Đó là chuyện riêng của em – Ngữ khí đã khôi phục lại bình thường, Tại Trung vẫn là ương bướng không chịu khuất phục.

Duẩn Hạo không thêm quan tâm lời Tại Trung, đem hông cậu giơ cao lên, hung hăng đâm vào trong lần nữa. Tại Trung vất vả tập trung tư tưởng, lần thứ hai lại cảm thấy hỗn loạn. Cái đầu nhỏ nghiêng qua trái rồi lại qua phải, mái tóc đen mượt bị mồ hôi thấm thấp [5], môi hồng lại bị răng cắn chặt buột miệng phát ra tiếng rên.

– Ân...ân...sâu quá...

– Dừng...dừng...lại... – Ngón từ vỡ tan không thể liên tục thành câu. Tại Trung chỉ có thể dùng duy nhất một chữ để biểu đạt ý mình muốn nói.

Duẩn Hạo hung hăng quấy rối hang động bí mật của Tại Trung, hàm răng cũng cắn lên nhũ tiêm sưng đỏ không khoan nhượng. – Dừng...dừng...xuống phía dưới a...- Không còn cách nào chịu đựng được kích thích Duẩn Hạo mang đến, từ ngón chân thẳng đến bộ phận sinh dục rồi đến tóc, Tại Trung bắt đầu run rẩy.

– Sẽ không uống rượu rồi về trễ nữa a? – Nhìn Tại Trung lần thứ hai bắt đầu cuồng loạn, Duẩn Hạo nhân cơ hội liền nói thẳng vào vấn đề.

– Ân...sẽ không... – Không thể chịu đựng được kích thích như vậy, cậu liền trả lời đáp án khiến anh thỏa mãn. – Anh có hay không có quyền hỏi em đã đi đâu?

– Có...Ân...Đừng...chuyển động nữa... – Nếu Duẩn Hạo vẫn tiếp tục đâm vào phía trong, thân thể yếu ớt này chắc chắn sẽ bị phá hủy. – Em sẽ không cùng Eru lên gặp mặt nữa a? – Rèn sắt khi còn nóng, Duẩn Hạo muốn đoạn tuyệt “quan hệ cá nhân” của Tại Trung và Eru.

– Ân...a...- Duẩn Hạo lại đưa đỉnh phân thân hung hăng đâm thẳng khiến Tại Trung căn bản không thể trả lời câu hỏi của anh.

– Hỏi em thì em trả lời

– Không...ân...sẽ không gặp... – Đừng lại, đừng lại đi

– Em thôi đi – Duẩn Hạo muốn chính miệng Tại Trung cùng lời cậu đã nói đi tuyên thệ.

– Em thôi... – Đừng đưa vào trong nữa, kích thích bản thân cậu như vậy thật sự là chịu không nổi.

Khoái cảm quá mức mãnh liệt cho nên nước mắt bắt đầu rơi xuống.

– Em làm sao lại khóc? – Nhìn thấy nước mắt của Tại Trung, lòng Duẩn Hạo bỗng nhiên dao động, liền dừng động tác dưới thân.

Không muốn người trước mặt này phải khóc, chỉ muốn một mực bảo vệ trái tim cậu, nhưng không biết sao chính mình lại khiến cậu rơi lệ.

Tại Trung không nói gì, chỉ lặng lẽ tựa đầu lên vai Duẩn Hạo, mặc cho nước mắt rơi xuống.

Trong sâu thân thể vẫn là “cực đại” của Duẩn Hạo, chỉ một động tác rất nhỏ của cả hai thôi cũng dễ dàng ảnh hưởng nơi đang kết hợp, khiến hai người liền thở gấp.

Duẩn Hạo không muốn nhìn thấy nước mắt của Tại Trung, những tưởng sẽ đem phân thân rút ra ngoài, nhưng tiếc rằng bản thân lại vì khoái cảm quá mức mãnh liệt mà vô pháp dừng lại. Ham muốn càng nhiều, càng muốn đem cái người nhỏ nhắn này từ trong ra ngoài để in lại dấu vết cùng mùi vị của anh. Đối với suy nghĩ này của bản thân, Duẩn Hạo khẽ giật mình. Chính mình yêu thích Tại Trung, yêu đến nỗi muốn cậu trong mắt chỉ có mình, không được nhìn người khác. Yêu đến nỗi chỉ cần cậu cùng người khác nhiều lời nói mấy câu, chính mình không hiểu tại sao lại ghen tuông. Yêu đến nỗi mỗi khi cậu mỉm cười với ai khác, đều muốn ôm mặt cậu giấu sâu vào ***g ngực mình, không để cho người khác thấy được.

Duẩn Hạo biết được bệnh tình thích độc chiếm này đã trầm trọng hơn khi ở bên Tại Trung. Thế nhưng, anh không thể dừng lại. Bởi vì càng lúc càng yêu cậu nhiều hơn mà không thể dừng lại. – Em muốn tiếp tục không?

Dừng lại ngay thời điểm này thực sự khiến cho cả hai người không mấy dễ chịu. Tại Trung không gạt đầu, cũng không có lắc đầu, cho nên Duẩn Hạo xem như cậu ngầm đồng ý, liền nâng thân thể cậu lên lần thứ hai, nhanh chóng đâm thẳng vào bên trong không còn nhu nhu như ban nãy.

Tại Trung trên người không còn chút sức lực, chỉ có thể để Duẩn Hạo tiếp tục xuyên xỏ, khoái cảm một lần nữa lại kéo đến.

– Ân...ân... – Tại Trung chỉ biết ân a, không biết nói điều gì giữa cả hai. Trộn lẫn tình quá mức kịch liệt này khiến cậu muốn nhanh chóng kết thúc. Và cũng bởi vì quá mức kịch liệt, khiến cho Tại Trung cảm giác như sắp chết.

Xoay người đổi tư thế, Duẩn Hạo lần nữa đẩy Tại Trung ngã lên sofa. Nâng cao hai chân Tại Trung lên, tư thế của cả hai lại càng thêm gắn chặt.

Môi vẫn hôn môi cậu thật lâu, từ đầu đến cuối liên tục đưa đẩy vào trong. Tính khí vì được Duẩn Hạo âu yếm nên Tại Trung bắt đầu can đảm đưa tay vỗ nhẹ vào tiểu phúc[6] kiểm nết đã lâu của mình.

Tay bị trĩu lại, nên cậu liền hi vọng Duẩn Hạo chạm vào phân thân bị anh bỏ qua.

Ánh mắt Tại Trung hiện lên khao khát được phát tiết. Duẩn Hạo không biếtcậunhĩ gì trong đầu, càng lúc càng áp sâu vào thân thể cậu, tay trái rất nhanh đùa giỡn lấy phân thân củangười nằm dưới mình. Trước sau đều liên tụcđược kích thích trực tiếp, khiến khoái cảm của Tại Trung đạt đến cao trào, dục vọng khao khát bắn tinh lại càng thêm mãnh liệt.

Đôi mắt ươn ướt nhắm hờ yêu mị. Muốn bắn, muốn phóng thích, nhưng lại bị Duẩn Hạo nắm chặt phân thân, ngăn trở không cho đạt được cao trào.

– Anh đang làm gì a? – Giọng nói Tại Trung khàn khản, lộ ra vẻ bất mãn.

– Chờ một chút nữa...Ân...Anh...Chúng ta cùng nhau...- vừa khổ sở trả lời Tại Trung, vừa tiếp tục rong ruổi khắp cơ thể cậu, khoái cảm của Duẩn Hạo lạ càng mãnh liệt.

Cảm nhận được tính khí của Duẩn Hạo trong thân thể mình càng lúc càng lớn, động tác cũng ngày càng kịch liệt, ngón chân Tại Trung vì bị kích thích như vậy mà căng cứng lên. Phân thân bị buộc không phát ra cao trào, khiến đầu Tại Trung hết đưa sang trái rồiđưa sang phải, muốn chống cự kích thích.

Bởi vì di chuyển của Duẩn Hạo, nội bích bất giác khép chặt, nhưng đổi lại là tiếng gầm nhẹ của anh cùng dịch thể phóng thích trong thân thểcậu.

Cùng lúcđó, phân thân bị nội bích khép chặt mà càng tiến sâu vào bên trong, khiến Tại Trung hét lớn bắn ra.

Khoái cảm không ngừng kéo tới, Duẩn Hạo căn bản không cóđểđến việc mìnhkhông mang áo mưa, cũng không đểý khả năng được Tại Trung suy xét sau khi làm loại chuyện này, lạicàng không phải dựa vào may mắn, liền trực tiếp bắn thẳng vào trong thân thể cậu.

...

Sau khi đạt được cao trào, Duẩn Hạo buông đôi chân vắt cong qua người mình xuống, nằm sấp lên người cậu mà thở hổn hển.

Anh kêu lên một tiếng Tại Trung nhưng cậucăn bản khôngđểđến anh.

Rõ ràng là chính mình thô bạo, rõ ràng là chính mình thương tổn Tại Trung, nhưng Duẩn Hạo không biết cách nàođể nói ra lời xin lỗi với cậu. Dùng phương thức đơn giảnđể Tại Trung từ trong ra ngoàidều nhiệm vụđạo của chính mình, cho dù cách làmđó cóích kỉ cỡ nào, có nực cười cỡ nào, nhưng vớiý nghĩđó mới khiến cho Duẩn Hạo thực sự làm như thế.

Tại Trung mệt chếtđi, ngay cả giơ một ngón tay lên cũng không đủ sức lực. Duẩn Hạo hiện tạidang nằm múp sấp trên người cậu, Tại Trung cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể không phải là củabản thân liền xoay đầuđi, không nhìn vào khuôn mặt gần sát của Duẩn Hạo.

Bên tai là hô hấp củaaanh, cùng thanh âm trầm trầm mà anh gọi mình.

Còn có cái gì có thể nói nữa sao?

Đây là loại sự tình gì? Cường gian? Nhưng rõ ràng chính mình cũng có phối hợp. Hòa gian? Nhưng chính mình lại không tình nguyện nhiều lắm.

Trong thân thể mang theo dịch thể của Duẩn Hạo hay là phân thân mềm mại không còn co rút, Tại Trung cũng không quan tâm đến. Hiện tại vào lúc này, cậu cũng không có cách nàođể nói cho Duẩn Hạo biết: không mang theo dụng cụ bảo vệ thì sẽ dễ bị nhiễm bệnh như thế nào. Một mỗi, thân thể cùng tâm đều một mỗi như nhau.

Để mặc cho Duẩn Hạo ôm lấy thân mình vào trong phòng tắm, tẩy rửa mồ hôi, tẩy rửa dịch thểđã làm bẩn thân thể.

Ôn nhu như vậy là cóý gì?

Tại Trung không muốn bắt bản thân phải suy nghĩ nhiều, cũng lười biếng suy nghĩ, uể oải muốndi ngủ. Duẩn Hạo ôm cậuđến giường, đưa tay kéo cậuôm chặt vào ***g ngực. Hai mắt từ từ nhắm chặt, Tại Trung chỉ còn ngửi thấy mùi sữa tắm mà cả hai đã dùng chung.

Đêm như vậy qua đi, cả loại quan hệ này cũng qua đi, nhưng không có một lời nói nào thốt ra, vì đây cũng là lần đầu tiên.

...

Lúc Duẩn Hạo thức giấc, vị trí của người bên cạnh từ lâu đã không còn hơi ấm.

3. Chương 3

Người tối hôm qua còn thút thít dưới thân mình, giờ đã không còn bên cạnh nữa.

Hơi ấm từ lâu lạnh lẽo, chỉ còn Duẩn Hạo cùng mùi vị của chính mình. Mùi của dầu gội cả hai dùng chung, mùi sữa tắm cả hai tắm chung, Duẩn Hạo căn bản không thể phân biệt được là mùi vị của chính mình hay mùi vị mà Tại Trung lưu lại. Nhưng vẫn là Duẩn Hạo cố chấp, một mực nhích sang phía chỗ Tại Trung nằm, áp mặt lên gối để hít vào thật sâu mùi hương mà ai đó đã lưu lại. Tại Trung đi nơi nào? Duẩn Hạo không biết, nhưng cũng không muốn tìm kiếm. Bởi vì trong lòng Duẩn Hạo từ lâu vẫn chắc chắn Tại Trung sẽ quay về. Nơi đây, còn rất nhiều thứ mà Tại Trung lưu luyến. Khát khao, sự nghiệp, niềm đam mê ca hát, đám bạn thân cùng những thương tổn mà chính mình gây nên cho cậu.

Bản thân đích thị là nam nhân vừa độc tài vừa ích kỉ khiến cho Tại Trung ở chung một chỗ với mình thật sự là khổ sở. Loại ham muốn độc chiếm cậu của bản thân, ý nghĩ đem Tại Trung giữ chặt không cho người khác tìm cách nhìn thấy, cũng đã từng nảy sinh khiến chính mình càng hoảng sợ. Từ từ khép chặt hai mắt, Duẩn Hạo trở mình, hai tay đưa lên đặt trên mắt. Cho dù mắt đã nhắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nước mắt của Tại Trung. Bởi vì ham muốn dục vọng mà khiến trong đôi mắt to tròn đó, lệ tuôn rơi. Lòng ngực Duẩn Hạo cũng vẽ nên một vết thương lòng.

Rõ ràng là nước mắt kia khiến chính mình đau đớn, nhưng Duẩn Hạo lại không thể hiểu được xung động của bản thân.

Đây mà là nam nhân sao? Đây là sự chinh phục dục vọng theo như cách của nam nhân sao?

Cho dù là người mình yêu nhất, trong lòng lại làm cho người ấy khóc, làm cho người mình thương yêu ở trước mặt mình rơi lệ?

Nam nhân kém cỏi như vậy, đích thị là Trịnh Duẩn Hạo.

– Hồn dẫn, hồn dẫn... – Duẩn Hạo lớn tiếng chửi rủa, bắt mặn với chính bản thân mình.

– Anh cũng biết mình là hồn dẫn sao?

Lời nói của người nào đó khiến Duẩn Hạo liền mở mắt, toàn thân ngồi thẳng dậy, nhìn con người đang ở trước mặt mình – Kim Tại Trung.

Áo khoác màu xanh lam nhạt, quần jean xám đậm, vốn chỉ là loại y phục bình thường nhưng cũng không thể che giấu được vẻ gầy gò của Tại Trung. Đưa thân thể nhẹ nhàng dựa vào phía bên phải cửa phòng ngủ, Tại Trung tựa đầu lên phía phải cánh cửa. Vốn là hắc bạch phân minh trong đôi mắt to tròn kia, nhưng giờ lại có chút ít tơ máu. Thanh âm cũng vì sử dụng quá mức đêm qua mà hơi khàn khàn.

– Anh cũng biết chính mình là hồn dẫn a! – Từ bên cạnh cửa bước vào phía trong, Tại Trung đi đến chỗ giường ngủ, nhìn xuống Duẩn Hạo đang ngồi trên giường.

– Không sai, anh chính là hồn dẫn, đại hồn dẫn, trên thế giới này là đại hồn dẫn có một không hai – Tại Trung đưa mắt nhìn chằm chằm vào Duẩn Hạo – Thế nhưng, vì sao em lại yêu một đại hồn dẫn hay tức giận lại độc tài như vậy chứ?

– Duẩn Hạo, anh là không tin em hay là không tin chính bản thân mình? Lẽ nào, em không đáng cho anh tin tưởng sao?

Duẩn Hạo không thể trốn tránh ánh mắt của Tại Trung nên quay sang nhìn cậu. Nghe lời cậu nói, anh chỉ trầm mặc.

– Em không phải là đồng tính luyến ái, lại càng không phải thích trao thân cho kẻ khác.

– Nhưng bởi vì đó là anh, là Trịnh Duẩn Hạo nên em chỉ đem bản thân giao cho anh. Từ nay về sau, thân thể này sẽ không chỉ thuộc về một mình em, cả trái tim cũng sẽ chỉ lưu lại một mình anh.

– Anh biết, Tại Trung. Anh so với bất kỳ ai khác đều biết em không phải là đồng tính luyến ái – Duẩn Hạo ngắt lời Tại Trung, nghĩ thầm: “Trong lòng em chỉ có một mình anh, trong lòng anh làm sao lại không có một mình em.” – Anh biết trong lòng em có anh, thế nhưng không biết vì sao, nhìn em cùng người khác thân mật, anh cảm thấy tức giận; nhìn em đối với người khác dịu dàng, anh thấy chán ghét. Anh chỉ muốn em thuộc về một mình anh, chỉ muốn anh là người duy nhất cưỡi áo khoác cho Hero Tại Trung, chỉ muốn Kim Tại Trung thuộc về một mình Trịnh Duẩn Hạo. Muốn em chỉ nhìn một mình anh, chỉ cười với một mình anh và dịu dàng với một mình anh.

– Anh ghét người khác nhìn em. Anh chỉ muốn dùng xiềng chân khóa em lại nhốt vào trong phòng, không cho em rời khỏi cửa, chỉ muốn vẻ đẹp của em thuộc về một mình anh.

Vì sao những lời Duẩn Hạo nói ra tàn khốc như vậy, nhưng trong mắt lại mang theo bi thương?

– Tại Trung à, anh thật không bình thường. Vì sao lại trở thành bộ dạng như thế này? Anh từ trước đến giờ đều không phải bộ dạng này à – Duẩn Hạo hỏi Tại Trung mà ngay cả bản thân mình cũng không thể giải thích nổi, cũng không chờ đợi đáp án của Tại Trung.

– Anh có đúng hay không từ lúc yêu em đã mắc phải kịch độc? – Có lẽ loại độc này đã khiến bản thân mất phương hướng, cũng khiến cho bản thân trở thành một kẻ thành thạo làm tổn thương cả hai.

– Tại Trung, em sợ sao? Việc anh nói muốn đem em nhốt lại khiến cho em sợ sao? – Duẩn Hạo cúi đầu, trong mắt tràn ngập đau đớn nhức nhối. – Có lẽ, sau khi anh chết, em sẽ được giải thoát – Trong mắt Duẩn Hạo có cái gì đó rơi xuống chân.

Giải thoát sao? Nếu như trên đời này không có một người là Trịnh Duẩn Hạo, không có linh hồn đó, thế giới này còn có thể có người tên Kim Tại Trung sao? Chuyện như vậy Tại Trung chưa hề nghĩ qua. Bởi vì cậu không thể biết được tương lai, càng không thể kết luận bất kỳ điều gì với anh cả.

– Anh là đồ ngốc sao? Anh nói anh trúng kịch độc của em? Em cũng trúng độc của anh vậy.

– Em thích anh nên không giống như việc anh thích phân lượng ít nhiều.

– Trịnh Duẩn Hạo, anh nghe cho rõ đây, những lời sau em chỉ nói một lần – Ngồi ở bên giường, Tại Trung đưa tay gõ nhẹ vào đầu Duẩn Hạo, chăm chú nhìn vào dòng lệ trong đôi mắt anh, bắt đầu nói rõ từng chữ từng câu.

– Em yêu thích Trịnh Duẩn Hạo thì cho dù em có nhìn người khác, cho dù em có cười với ai khác, có ơn như với bất kỳ ai, nhưng trong lòng em, trong mắt em chỉ có một mình Trịnh Duẩn Hạo. Người em yêu là Duẩn Hạo, dù cho Duẩn Hạo có làm em đau lòng, có làm tổn thương em, em cũng không bao giờ rời bỏ tình yêu với người đó. – Lời nói như vậy có thể được xem như lời thề chứ? Tại Trung bình thường sẽ không nói ra mấy lời kiểu này, nhưng cậu vẫn muốn nói ra cũng vì muốn cho nam nhân trước mặt một lời cam đoan.

– Cho nên, xin anh hãy tin tưởng em. Con đường chúng ta phải đi ở phía trước còn quá dài, cũng quá lũy lợ. Hơn nữa, ở phía sau lại còn là tình yêu của em và anh. Càng có nhiều ngờ vực vô căn cứ cùng việc không tin tưởng nhau sẽ chỉ là cho gánh nặng của cả hai tăng lên. – Rõ ràng cậu là yêu đối phương, cho nên nếu lời nói minh bạch này có khiến đối phương bị thương tổn, bản thân mình nhất định cũng sẽ chịu thương tổn tương tự.

Tại Trung chuyển mắt từ khuôn mặt Duẩn Hạo về bề vai anh, bóng loáng lại mang theo màu nâu đồng vạm vỡ. Tại Trung khẽ giữ lấy anh, đôi môi chỉ trong một giây đồng hồ bao phủ lấy bờ vai, hung hăng cố sức cắn vào, thưởng thức vị máu của Duẩn Hạo.

Tại Trung ngẩng đầu, khóe miệng tuy mang theo máu của Duẩn Hạo nhưng vẫn nở nụ cười.

Nhìn lông mày Duẩn Hạo hơi nhíu nhíu lại, Tại Trung nhẹ giọng nói nhỏ vào tai anh

– Hiện tại, anh thuộc về em, cho nên cũng sẽ cho anh lưu lại kí hiệu của mình – Tại Trung đưa cỏi bỏ y phục xuống, bả vai trắng nõn lộ ra, nhích gần đến trước miệng Duẩn Hạo.

Nụ cười của người trước mặt tuy là yêu mị, nhưng trong mắt vẫn luôn tràn ngập kiên định. Đầu vai truyền đến cảm giác nhứt nhối nóng rất, nhưng đau nhứt này lại là khúc cùng vết tích Tại Trung dành cho chính mình. Duẩn Hạo cũng muốn cậu hoàn toàn thuộc về chính mình.

Mở miệng, hàm răng găng sức cắn vào, xuyên thấu làn da cậu, khoang miệng ngay lập tức cũng nếm được vị máu của cậu. Đây là máu của Tại Trung, là minh chứng chứng tỏ cậu vẫn tồn tại. Bả vai vẫn còn rớm chút máu, nhưng Tại Trung liền kéo đầu Duẩn Hạo lại mà hôn thật sâu, trong miệng không phân biệt rõ là máu của mình hay của đối phương, chỉ biết mình bị lạc trong mùi vị này, miệng liền nuốt xuống hỗn hợp nước bọt hòa máu của cả hai.

Rõ ràng trong nụ hôn này cậu là người chủ động, nhưng không hiểu sao trong phút chốc lại đảo ngược tình thế. Tại Trung mạnh mẽ đẩy đầu Duẩn Hạo ra, thở nhẹ hỗn hỗn nhìn anh.

– Xác thực rõ ràng như vậy rồi, anh tin chưa?

– Em đã vì anh mà hứa rồi đó, anh muốn tin hay là không tin a?

– Anh tin, bởi vì là lời Tại Trung nói nên anh tin – Thái độ của cậu đã cho Duẩn Hạo thấy rất nhiều khẳng định. Ở trên sân khấu, Trịnh Duẩn Hạo có thể là người luôn tràn đầy tự tin, nhưng chỉ cậu xuất hiện liền trở nên mất tự tin. Và cũng chỉ có Tại Trung mới khiến cho mình nguyện ý tin tưởng tương lai phía trước.

Lời Duẩn Hạo nói khiến Tại Trung mỉm cười. Đưa tay đẩy người ngồi ngay trước mặt mình ra, Tại Trung lên tiếng.

– Thế nhưng làm sao bây giờ đây? Em không thể tha thứ cho hành động của anh ngày hôm qua.

– Tại Trung? – Duẩn Hạo không rõ hàm ý trong lời nói của Tại Trung. Rõ ràng là cười cười nói nói nhưng lại khiến cho sau lưng Duẩn Hạo cảm thấy ớn lạnh.

– Duẩn Hạo, anh nói bây giờ nên làm sao đây a? – Tại Trung đem hai tay đặt trên đầu Duẩn Hạo, nghiêng đầu suy nghĩ nhìn khuôn mặt không biết phải làm sao của anh, khẽ miệng liền nở một nụ cười nhẹ.

– Em đã nói rồi, em ghét việc anh không mang mũ, vậy mà anh vẫn đem đồng tây của mình chơi đùa trong thân thể em.

Cái miệng nhỏ nhắn dán sâu vào một bên tai Duẩn Hạo mang theo thanh âm khàn khàn mà nói

– Hơn nữa...Anh còn làm em đau....

Chỉ một câu nói như vậy khiến cho toàn thân Duẩn Hạo run lên. Hơi thở của Tại Trung cứ phả lên mặt, khiến mặt mình một lúc sau liền đỏ lên.

– Cho nên...Ngày hôm nay... Anh không được chạm vào em.

4. Chương 4

Ném quần áo của Duẩn Hạo sang một bên, Tại Trung đem hai tay anh cột vào thanh vịn trên đầu giường.

– Ngày hôm qua anh trói em lại, em hôm nay cũng cho anh nếm thị mùi vị bị trói là như thế nào – Tại Trung cúi đầu, vừa trói Duẩn Hạo, vừa thì thầm một bên tai anh.

Khẽ cắn vành tai Duẩn Hạo, Tại Trung đưa lưỡi nhỏ khiêu khích chiếc hoa tai anh đeo rồi cứ như thế mà lặp đi lặp lại, sau đó tiếp tục đưa lưỡi liếm theo đường viền tai. Tại Trung thở nhẹ ra, cũng cảm nhận được Duẩn Hạo đang run rẩy.

Thấy phản ứng của Duẩn Hạo khiến Tại Trung cười thành tiếng. Cậu ngẩng mặt lên, từ trên cao nhìn xuống nửa thân dưới của Duẩn Hạo.

– Anh lạnh sao? Hình như mới rùng mình một cái nha!

– Tại Trung, đừng ồn ào nữa, mau cởi trói cho anh – Duẩn Hạo cau mày, khẽ gần nhẹ với Tại Trung. Nhưng mà cậu không thèm để ý, cứ gãi tăng biểu cảm gợi tình đủ làm cho anh xung động. Mà cái loại biểu cảm này đích thị là khiêu khích, lại càng làm mình chịu không nổi.

– Cởi ra? Anh cũng ghét bị trói sao? – Tại Trung bắt lấy cổ tay đang duỗi thẳng của Duẩn Hạo ở trước mặt, để Duẩn Hạo thấy rõ khổ sở mà hôm qua anh tàn bạo gây ra cho cậu, tàn bạo khiến trên cổ tay trắng nõn này có mấy vết hồng hồng.

– Anh thấy rõ chưa? Em ngày hôm qua bị anh trói nên thành ra thế này a! Cho nên, em cũng muốn anh phải cảm nhận được, muốn anh phải nếm thử mùi vị bị trói là như thế nào.

Tại Trung cúi đầu, đưa môi cắn nhẹ vào cổ Duẩn Hạo, rồi từ vai trượt xuống một đường đến chỗ lúc này bị mình cắn qua. Tại Trung đưa đầu lưỡi liếm liếm vào bả vai vẫn còn rơm rớm máu, giống như đang thưởng thức mỹ vị. Động tác như thế càng khiêu khích cho Duẩn Hạo thở dốc nặng nề.

– Đây là vết tích em làm a! Là chứng minh chỉ thuộc về Kim Tại Trung a! – Tại Trung tiếp tục liếm láp vết thương trên vai Duẩn Hạo, tựa hồ rất thỏa mãn với kiệt tác mà chính mình gây ra, môi cùng lưỡi cứ lưu luyến không muốn rời xa. Tay phải của cậu trượt đến bờ ngực rộng lớn của Duẩn Hạo, cố sức nắm bắt “đỏ sậm” trước ngực anh. Tay trái lại từ ngực trượt một đường xuống phía dưới, vuốt ve lấy bụng dưới của anh.

Ngón tay đụng phải phân thân từ lâu đã cứng lên của Duẩn Hạo, Tại Trung liền nở nụ cười yêu mị. Môi liền lộ khai vết tích trên vai Duẩn Hạo, Tại Trung đối mặt nhìn chăm chăm đối phương mà lên tiếng

– Duẩn Hạo a, anh muốn đến vậy sao? Phân thân phía dưới vẫn còn đang bị ngón tay Tại Trung liên tục đùa giỡn, hơn nữa tiểu mỹ nhân ngay trước mặt đây lại cười yêu mị, Duẩn Hạo ngẩng đầu, chỉ muốn hôn thật sâu vào đôi môi phần hồng mềm mại của Tại Trung, thưởng thức hương vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi cậu. Cho nên, Duẩn Hạo liền nhượng người về phía trước, nhưng lại bị Tại Trung ở phía sau ngăn cản.

– Không được nga, em đã nói rồi, ngày hôm nay anh không thể chạm vào em.

Ly khai đến khoảng cách thích hợp, Tại Trung liền cười thật tươi.

– Chỉ có em mới có thể chạm vào anh, anh không thể chạm vào em...

Duẩn Hạo từ trước đến giờ vẫn luôn ở thế chủ động, nhưng lúc này lại ở thế bị động, khiến cho anh không thích ứng được. Muốn ôm Tại Trung vào lòng, đè chặt cậu xuống, hung hăng chiếm giữ lấy cậu một lần nữa, nhưng mà không được. Hiện tại, Duẩn Hạo chỉ có thể ngấm nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt, vô pháp hành động.

Duẩn Hạo đưa mắt nhìn Tại Trung đang dừng lại ở phân thân ngẩng đầu cao chót vót của mình, hai tay vỗ về nghịch ngợm.

– Tại Trung?

Duẩn Hạo thở hổn hển kêu tên Tại Trung, không thể tin được tiểu mỹ nhân ghét khẩu giao này cứ nhiên lại hầu hạ phân thân gương cung bật kiếm của mình.

Khoang miệng ẩm áp bao vây lấy phân thân ngóc đầu. Nhưng vì phân thân quá lớn mà khoang miệng lại quá bé, khiến cho Tại Trung có chút nghẹn. Cậu đưa cái miệng nhỏ không thuần thực của mình cử động lên xuống, đùa giỡn với phân thân của Duẩn Hạo vài cái; sau đó lại nuốt vào. Cái lưỡi linh xảo cứ đảo qua đảo lại, hai tay cũng không quên xoa nắn hai quả cầu bên dưới. Nhưng hơn thế nữa, trong khi lưỡi nhỏ lớn vòng đùa nghịch ở phân thân, Tại Trung lại hướng đôi mắt quyến rũ của mình ngấm nhìn về mặt của Duẩn Hạo.

Về mặt đó của Duẩn Hạo, quá quyến rũ cũng quá mê người. Bất luận là ai nhìn thấy biểu tình này của anh, hai mắt cũng sẽ bị mê hoặc.

– Ngò...ân...Tại Trung... – Vùng mẫn cảm trực tiếp bị kích thích khiến cho Duẩn Hạo rên rỉ, gọi đích tên Tại Trung, muốn cậu tiếp tục dùng lực mà chú ý.

– Ân? – Đầu lưỡi của Tại Trung không có định dừng lại, trong mắt mang theo ý đồ xấu xa, quay sang Duẩn Hạo khẽ nhướn mắt lên hỏi.

– Anh muốn ra...Buông...A... – Tại Trung dùng tay nắm lấy đỉnh đầu phân thân của Duẩn Hạo khiến anh gầm nhẹ lên. Nhưng cảm giác đau nhức như vậy lại càng làm cho Duẩn Hạo thêm hưng phấn.

– Buông ra? Nhìn bộ dạng thoải mái của anh như vậy giống như không muốn em buông ra a.

– Tại Trung...- Tại Trung là cố hiểu sai hay là chính cậu căn bản không biết rằng hai tay anh muốn được tự do đến ôm cậu? Trong đầu Duẩn Hạo bỗng nhiên trở thành một mảnh hỗn loạn, không thể suy nghĩ rõ ràng.

Môi cùng lưỡi tiếp tục “đấu tranh” với cực đại của Duẩn Hạo, Tại Trung không để anh càng ngày càng thở dốc. Cho đến khi cảm thấy thỏa mãn, cậu mới buông tha cho phân thân căng to không thể to hơn được nữa của anh. Đưa tay cầm lấy cái túi nhỏ hình vuông đặt ở đầu giường, Tại Trung ngồi trên thân hình trần trụi của Duẩn Hạo, vỗ vỗ vào khuôn mặt nóng ửng của anh rồi đưa một góc chiếc túi đến, để cho anh thấy rõ cái gì bên trong đó.

– Anh phải nhớ kĩ, thứ này thật sự cần thiết, anh cũng đâu muốn em bị nhiễm bệnh đúng không? Lần sau anh mà còn không mang mũ, thì từ nay trở đi đừng có mơ mà nói chuyện với em.

Cẩn xé túi, Tại Trung lấy thứ bên trong ra mang giúp vào cho Duẩn Hạo. Tiếp đến, đưa tay cởi quần lớn cùng quần nhỏ phía dưới hạ thân, đem phân thân của Duẩn Hạo thâm nhập vào huyết nhỏ bí mật chưa được bôi trơn.

Tại Trung khẽ cắn môi, những tưởng sẽ cố chịu đựng một chút để tiến vào sau nhưng cảm giác đau nhức nhói lên, khiến cậu kêu to một tiếng.

– Em...- Duẩn Hạo ngạc nhiên trước hành động của Tại Trung. Anh muốn nói với cậu điều gì đó, nhưng lại chìm ngập trong khoái cảm mà không nói nên lời.

Tại Trung thông thả một chút để cho đồng tây kia tiến vào trong cơ thể mình. Khi toàn bộ đồng tây kia đã hoàn toàn vào sâu bên trong, cả Tại Trung và Duẩn Hạo liền thở hổn hển, cười cười thật lớn. Tại Trung dừng động tác của mình lại một chút, để cho thân thể thật sự quen với vật lớn phía bên trong.

Bên trong thông đạo chật hẹp, Tại Trung có thể cảm nhận được Duẩn Hạo đang di chuyển, liền nhịn không được mà hừ nhẹ đứng lên. Hai tay đặt trên ngực anh, cúi đầu lên tiếng

– Đâu phải gọi anh chủ động a? Anh không được cử động.

Mệnh lệnh như vậy, thật sự là nhỏ nhặt không đáng kể. Khi Tại Trung chậm rãi ngồi dậy, lại hung hăng ngồi xuống, rõ ràng cảm nhận được Duẩn Hạo lần thứ hai đưa phân thân hướng về trước mà nghênh đón động tác của cậu.

Một lần nâng lên rồi một lần lại hạ xuống, khoái cảm cứ thế mà tấn công thần kinh của cả hai. Tại Trung khẽ cắn môi, đầu ngửa về phía sau, hai mắt khép hờ hưởng thụ. Quần áo phía thân trên vẫn còn chỉnh tề, nhưng hạ thân lại cùng một nam nhân khác tương liên chặt chẽ cùng một chỗ. Nếu như có ai đó thấy Kim Tại Trung như vậy không biết sẽ khinh bỉ cậu như thế nào. Nhưng mà, là cậu yêu anh, yêu nam nhân có tên gọi là Trịnh Duẩn Hạo này. Cho nên dù có bị ai sỉ nhục là đồng tính luyến ái, có bị ai xem như quái vật, cậu cũng không tranh luận.

Nghĩ đến điều đó, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, nhỏ giọt lên ***g ngực trơn nhẵn của Duẩn Hạo, khiến cho động tác đang hướng về huyết nhỏ của anh liền dừng lại. Duẩn Hạo thanh âm khàn khàn, ôn nhu hỏi Tại Trung

– Em làm sao vậy?

Tại Trung dừng động tác lại, cúi đầu xuống đến gần mặt Duẩn Hạo rồi nói

– Anh lúc này có nói nếu như anh chết, em sẽ được giải thoát sao? Không phải đâu Duẩn Hạo à, em là một người nhát gan, cho nên không biết cách nào đi tự sát. Nhưng em sẽ vì anh sẽ mà chịu thống khổ, như vậy anh cả đời sẽ luôn nhớ đến em.

Nước mắt liên tục rơi xuống mặt Duẩn Hạo. Anh muốn đưa tay lau khô nước mắt cho cậu, nhưng bắt đấm dĩ hai tay lại bị trói ở đầu giường. Muốn an ủi Tại Trung nhưng lại phát hiện giọng nói của mình bởi vì nước mắt của cậu mà không nói nên lời.

– Duẩn Hạo, nếu như anh yêu em, đừng khiến em đau khổ như vậy. Đừng để em một mình, trước khi anh chết hãy giết em đầu tiên. Đừng để em phải cô đơn một mình...Sợ cô đơn, không chỉ riêng Tại Trung, mà chính Duẩn Hạo cũng vậy.

Anh yêu cậu, muốn cậu hạnh phúc, muốn thế giới của cậu chỉ có hạnh phúc mà không có bi thương.

– Trả lời em...Trả lời em, Duẩn Hạo...- nước mắt, cho dù thế nào cũng chỉ liên tục rơi xuống, chờ đợi đáp án của Duẩn Hạo.

– Ân...- Duẩn Hạo nhẹ giọng trả lời Tại Trung, nhưng trong ngực thầm mắng chính mình bất lực, không thể cho người mình yêu cảm giác an toàn cùng hạnh phúc.

Nhưng mà, Tại Trung, em lúc này có biết không, anh từ lâu đã đem tay em nắm chặt vào tay anh rồi. Em cùng anh, hai người chúng ta sẽ không có ai cô đơn cả.

Tại Trung hôn mạnh vào môi Duẩn Hạo, lưỡi cùng lưỡi kịch liệt giao triền, nước mắt lăn dài trên mặt Duẩn Hạo. Hạ thân cũng mãnh liệt di chuyển, giống như muốn đem đối phương hút sạch vào bên trong.

Động tác mãnh liệt như vậy khiến phần eo Tại Trung nhũn ra, trong lúc này hoàn toàn không còn chút sức lực.

– Tại Trung, cởi trói cho anh... – Tiểu mỹ nhân trước mắt đã mất đi khí lực, bí huyết lại càng ngày càng co rút, hút chặt lấy phân thân Duẩn Hạo, khiến anh khó có thể chịu đựng được.

Rõ ràng là vừa rồi còn nói không cho Duẩn Hạo chủ động, thế như lúc này phần thân thể không còn chút sức lực lại ham muốn càng nhiều. Tại Trung duỗi dài cơ thể, khó khăn đem y phục cột trên tay Duẩn Hạo mà cởi ra, nhưng thế nào cũng không cởi được.

Hạ thân của Duẩn Hạo căng to đến khó chịu, trong khi phân thân không ngừng đưa đẩy về phía trước, tay liên cổ sức tháo mở y phục đang trói tay mình ra. Rốt cuộc khi tháo được trói, cổ tay cũng đã sưng đỏ một vùng.

Hai tay được tự do, Duẩn Hạo đưa tay ôm lấy thân thể Tại Trung. Với phân thân vẫn còn ở trong cơ thể cậu, anh đem cậu đặt dưới thân mình, hạ thân mãnh liệt vận động ra vào.

– Duẩn...- Thân thể chống đỡ đợt sóng đợt kích dữ dội từ Duẩn Hạo, Tại Trung đưa hai chân kẹp chặt lấy thân thể anh, muốn anh tiến vào trong sâu hơn.

Duẩn Hạo cúi đầu hôn môi Tại Trung. Với tư thế chủ động này, anh nắm lấy cậu, giống như muốn đem cả linh hồn cậu mà hút ra, vô pháp dừng lại.

Thở dốc, chính là thanh duy nhất vọng lại của cả hai lúc đó.

Tình hình quá mức kịch liệt, khiến cho hai người đều không thể nói ra một câu nào hoàn chỉnh, chỉ có thể nói đơn âm âm, a, trận hoan ái này chính là minh chứng tốt nhất.

Hai tay nâng chân Tại Trung lên, Duẩn Hạo đâm thẳng phân thân vào bên trong. Càng vào sâu, càng khiến Tại Trung tiếp nhận càng nhiều.

Yêu cậu,

Mỗi động tác cùng biểu cảm của mình đều là yêu cậu,

Bất kể là cậu khoái hay yêu mị,

Trong mắt Duẩn Hạo đều là mỹ đích. Hạ thân mãnh liệt tiến tới, khiến Duẩn Hạo gầm nhẹ một tiếng. Cả Duẩn Hạo và Tại Trung dần dần dịu xuống.

...

Bên tai Tại Trung, một giọng nói trầm ấm vang lên

– Anh yêu em, Tại Trung.

Lời nói đó bỗng khiến khóe mắt cậu đỏ lên.

Lòng ngực Tại Trung run rẩy, thân thể này vẫn còn mẫn cảm lắm, nhưng chỉ vì một câu nói này của Duẩn Hạo mà cậu chỉ muốn cùng anh vẫn như thế mãi ở cùng một chỗ.

Im lặng, nước mắt lần nữa lại chảy xuống.

Một lúc sau,

Thanh âm trong căn phòng nhỏ, lại là tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên.

– Em cũng vậy, em yêu anh, Duẩn Hạo.

Nếu không nói rõ, đôi phương có thể sẽ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được ý nghĩ của người kia là gì.

Hai người vĩnh viễn chỉ là hai cá thể riêng biệt,

Cho dù có yêu nhau lần nữa,

Cũng vĩnh viễn không thể trở thành một.

Ái tình, vốn là một thứ không xác định,

Yêu anh, nói như vậy,

E rằng, chỉ là cho đối phương một sự thoải mái tốt nhất.

Tin tưởng,

Cũng giống như chiếc khóa an toàn của tình yêu.

Yêu anh,

Em yêu anh...

==HOÀN==

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-phi-le-vat-thi>